

de droom

'MUZIEK IS VOOR MIJ EEN LEVENSBEHOEFTE'

Nog niet zo heel lang geleden was Fleurine een onbekende naam in de jazzwereld. Inmiddels heeft de Nederlandse zangeres twee cd's op haar naam staan en reist ze met haar band de wereld over.

INTERVIEW: CAROLINE WESTDIJK, FOTOGRAFIE: TESSA JOL

IK WIL EEN BRUG SLAAN TUSSEN JAZZ EN POPMUZIEK

Ze groeide op met de uitgebreide collectie jazzplaten van haar vader, probeerde allerlei instrumenten uit (piano, gitaar en saxofoon) en zong op de middelbare school in jazzy bandjes.

naam 'Meant to be' kwam in 1996 uit. De kritieken waren lovend en binnen een maand werd het de best verkochte jazz-cd in de Benelux en Engeland.

Uit het hart Vanaf dat moment kwam haar carrière in een stroomversnelling. Het ene hoogtepunt volgde op het andere. Samen met Rita Reys en Denise Jannah stond Fleurine in het Concertgebouw, ze was gastvocalist bij bands als het Roy Hargrove Quintet en ze speelt met haar band op belangrijke internationale festivals, waaronder het North Sea Jazz Festival. "De laatste jaren zijn zo overweldigend geweest, er zijn zoveel leuke dingen gebeurd, dat ik het zelf soms haast niet kan geloven. Ik ben echt bevoorrecht dat ik mijn brood verdien met wat ik het allerliefste doe. Want muziek is voor mij een levensbehoefte. Ik kan nog zo moe zijn na een lange vlucht en in de kleedkamer twijfelen of het me allemaal wel gaat lukken, maar als ik eenmaal op het podium sta, krijg ik een acute high. Dan stroomt er hele sterke energie door me heen. Dat neemt niet weg dat een optreden altijd spannend blijft. Als zangeres ben je nogal kwetsbaar ten opzichte van het publiek. Ik ben geen actrice die een rol interpreteert: ik sta daar als mezelf, met een muziekkeuze en teksten die veel over mijn persoonlijkheid zeggen. De kern van zingen is voor mij dan ook het overbrengen van emoties, van echte gevoelens. Het moet uit het hart komen, alleen dan kom je overtuigend over. Zingen is daarbij een goede uitlaatklep. Het heeft een helende werking. Neem het nummer 'One Dream Gone', waarin ik over een verbroken relatie vertel. Door het lied keer op keer te zingen, kon ik ook mijn eigen verdriet goed verwerken. Ik zong het als het ware eruit." Inmiddels is Fleurine weer gelukkig in de liefde. Begin dit jaar kwam haar tweede cd 'Close Enough For Love' uit, die zij samen met haar vriend, de Amerikaanse top pianist Brad Mehldau, maakte. Ook deze plaat vol romantische nummers is weer het resultaat van een

toevallige ontmoeting. Ze zou met haar band optreden in Birdland, een legendarische jazzclub in New York. "Ik maakte me vreselijk zorgen toen ik de lijst met optredens van die week doornam, waarop namen stonden van muzikanten die zo uit de platenkast van mijn vader leken te zijn weggelopen. Daartussen stond mijn band, zonder enige uitleg van wie we waren. Om toch te zorgen dat de club vol zou zijn, maakte ik snel een flyer bij de copyshop die ik op mijn rollerblades langs alle jazzclubs rondbracht. Bij de beroemde Village Vanguard ging ik op mijn skates naar binnen met de gedachte ze bij de garderobe uit te doen. Maar pal achter de deur bleek een trap te zijn. Ik viel ervan af, recht in de armen van een man die net naar boven liep. Het bleek Brad te zijn, die ik ooit één keer eerder had ontmoet. In de daarop volgende maanden kwamen we elkaar

continu op festivals tegen, waar hij met zijn trio en ik met mijn band speelde. We konden niet meer om elkaar heen." Inmiddels wonen ze alweer twee jaar samen in Los Angeles. "Ik ben ook veel in Amsterdam, dat zou ik niet willen missen. In het begin moest ik even wennen aan de mentaliteit in Californië. Alles draait daar om het uiterlijk, iedereen is erdoor geobsedeerd. Of je wilt of niet, je wordt er op radio en televisie mee geconfronteerd. Maar verder is het er heerlijk. Ik geniet van het lekkere weer en skate veel langs het strand."

Hoogtepunten Voor de nieuwe cd schreef Fleurine weer teksten op bestaande composities van jazzcomponisten, maar ze zingt ook op een heel eigen manier bekende nummers van Supertramp en Jimi Hendrix. "Jazz is absoluut mijn achtergrond, maar ik wil er niet helemaal vast aan blijven zitten. Ik probeer een soort brug te slaan tussen jazz en popmuziek waarmee ik ben opgegroeid." Net als op haar debuutalbum, zingt ze ook nummers in het Portugees. "Al vanaf mijn veertiende ben ik gek van Braziliaanse muziek. Toen ik die ritmes voor het eerst hoorde, klonken ze direct heel bekend, ik voelde me er meteen mee verbonden. Binnenkort treden Brad en ik samen op in Brazilië, als onderdeel van onze internationale tournee. Ga ik eindelijk naar het land waar ik al jaren naar verlang! Dat is mijn passie voor muziek kan delen met mijn geliefde vind ik heel bijzonder. Hij begrijpt dat onbeschrijflijke gevoel dat het maken van muziek bij je teweegbrengt. Daarbij kent hij de muziekwereld als geen ander en weet dat je elkaar soms wekenlang niet ziet. Wat voor veel relaties funest is." Heeft ze nog plannen voor de toekomst? "Ik ben heel gelukkig op dit moment. De laatste paar jaar heb ik zoveel van mijn dromen kunnen waarmaken, dat ik nu even niet weet wat ik nog meer zou willen. Maar dat is het mooie van dromen: als de ene is vervuld, dient de volgende zich binnen no time alweer aan."

Website

Fleurine heeft sinds kort een eigen informatieve website, www.fleurine.com, waarop ook optredens met haar eigen band Fleurine plus five en met Brad Mehldau staan.

North Sea Jazz

Hoogstwaarschijnlijk treden Fleurine en Brad Mehldau samen op het North Sea Jazz Festival 2000 op. Voor informatie over de data kunt u contact opnemen met de informatielijn van het festival: 015 2157756.

ZINGEN IS HET OVERBRENGEN VAN EMOTIES

Bijna elke avond ging ze naar jazzclubs, waar ze al haar moed bijeenraapte en aan de muzikanten vroeg of ze een paar nummers mee mocht zingen.

ussen twee buitenlandse optredens in, is Fleurine voor een paar weken in Nederland. In haar gezellige, wat rommelige Amsterdamse etage wijzen alleen een paar glamourfoto's op een prikbord en wat percussie-instrumenten in een hoek erop dat ze van beroep zangeres is. Terwijl ze vertelt over de muziek en haar carrière wordt ze meer dan eens onderbroken door een telefoontje. Uit Argentinië en even later uit Brazilië. In rap Spaans en Portugees maakt ze afspraken over aankomende optredens in beide landen. "Ik ben echt een talenfreak. Thuis ben ik tweetalig opgevoed, in het Nederlands en Engels, en sindsdien vind ik het leuk om steeds nieuwe talen te leren. Nu spreek ik er zes." Die gedrevenheid blijkt kenmerkend voor Fleurine's karakter. Als zij ergens in gelooft, zet ze zich er meer dan honderd procent voor in. Ook voor de muziek, waar ze al heel lang een passie voor heeft. Ze groeide op met de uitgebreide collectie jazzplaten van haar vader, probeerde allerlei instrumenten uit waaronder piano, gitaar en saxofoon en op de middelbare school zong ze in jazzy bandjes. "Als tiener droomde ik er soms wel eens stiekem van een professionele jazz-zangeres te worden. Ik vond het heerlijk om te zingen, het voelde zó goed. Maar ik zou er vast niet goed genoeg voor zijn, dacht ik toen." Dus koos Fleurine niet direct voor een carrière in de muziek. Ze ging eerst filosofie studeren aan de universiteit. "Dat was best interessant, ik lees nog altijd graag over filosofie, maar de muziek bleef al die tijd toch erg trekken." Na anderhalf jaar waagde ze de stap en deed toelatingsexamen bij het conservatorium. "Dat ik werd aangenomen, was voor mij het startsein om helemaal voor de muziek te gaan. Vanaf dat moment durfde ik eigenlijk pas echt te dromen van een muzikale carrière. Want die droom bleek nu voor het eerst realistisch te zijn, dichtbij genoeg om uit te komen."

Jamsessies Om tijdens haar conservatoriumstudie praktijkervaring op te doen, trad Fleurine met haar band zoveel mogelijk op in Amsterdamse jazzclubs. Van avondse zaaltjes tot het meer bekende café Alto en de Bamboo Bar. In die tijd was haar grootste wens ooit op te treden in New York, de bakermat van de jazz.

In 1993, in het laatste jaar van haar opleiding, greep ze haar kans. Tijdens de herfstvakantie zocht ze haar zusje op die tijdelijk in New York woonde. Bijna elke avond ging ze naar jazzclubs, waar ze al haar moed bijeenraapte en aan de muzikanten vroeg of ze een paar nummers mocht meezingen. Van het een kwam het ander: Fleurine werd na een van die jamsessies gevraagd om met haar band een serie optredens te doen in een hotel in Chicago. Daar leerde ze in een paar weken zoveel, dat ze besloot, met instemming van haar docent, met het conservatorium te stoppen. Nu kon ze zich helemaal aan haar carrière wijden.

Gouden greep Die keuze was goed getimed. Al een tijd lang schreef ze zelf teksten op instrumentale stukken van haar favoriete componisten als Thelonious Monk, Curtis Fuller en Joshua Redman. "Ik vind het leuk iets nieuws toe te voegen aan bestaande composities. Ik benadruk liever de verschillen dan de overeenkomsten. Grootheden als Ella Fitzgerald en Billie Holiday hebben immers bepaalde nummers al zó vaak en mooi gezongen, wie zit er dan nog te wachten op een zangeres die dat nog eens probeert over te doen?" Omdat ze geen idee had hoe het met de muziekrechten zat, bezocht ze in 1994 een jazzcongres in New York. Daar sprak ze niets vermoedend een muzikuitgever aan, die de composities van Thelonious Monk in zijn beheer heeft. Toen de man hoorde dat ze een tekst had geschreven op een compositie van Monk, reageerde hij furieus. Dat kon absoluut niet zo maar zonder toestemming. Fleurine liet het er niet bij zitten en ging snel naar het damestollet, de rustigste plek die ze kon vinden, waar ze haar tekst op haar walkman inzong, zichzelf begeleidend met vingerknippen. Deze 'bathroom tape' bleek een gouden greep. De bewuste uitgever, die ook nog eens een vooraanstaande producer bleek te zijn, was onder de indruk van haar tekst, timing en frasering. Een jaar later nam ze in een beroemde studio in New York onder zijn supervisie haar debuutalbum op met de fine fleur van de New Yorkse jazz en haar vaste Nederlandse gitarist Jesse van Ruller. De cd, met de toepasselijke